

november 2018

Mediterran 2018

Egejsko morje

1. november 2018, četrtek

Kalimnos - Astypalaia, Grčija

Ob štirih zjutraj me zbudi vetrnica. Hej, imamo veter. Odlično. Zaspim in se ob zori, kot običajno, zbudim. Le da se tokrat ne obrnem in spim dalje, ampak vstanem in skuham kavico. Zunaj je neverjetno toplo, pravi fen je tale veter. Že ob šestih zjutraj kaže termometer 24 stopinj. Zunaj, v podpalubju je hladneje. Ko vstane sonce se Mala odsidra in odjadra novim doživetjem nasproti. Nekaj časa imava veter po napovedi za "Rhodes Kos Sea", ki pravi "3-4 variable" in se pretepam s štimanjem jader (za variable veter). Potem se le pricinglava v "SE Aegean" in s "4-5 north" odlično in hitro jadrava proti Astypalai.

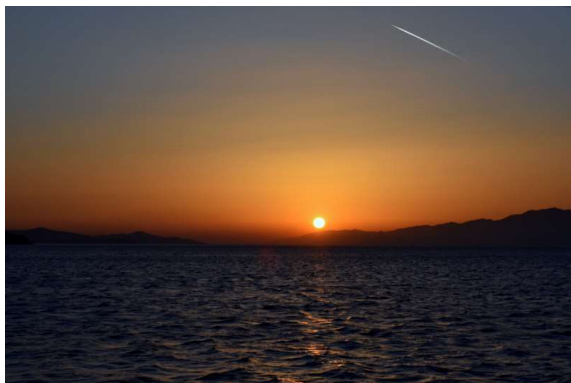
Priveževa se v dokaj novo luko z zastonj vodo in elektriko, kjer je prostora na nekaj bark. Edina sva in nihče ne priteži, da ne smeva bočno. Kasneje proti večeru prijadra še ena jadrnica in pomol je praktično poln. Oboji smo lepo parkirani alongside. Na Kalimnosu je prostora za sto jadrnic in včeraj sta bili dve, ko so pametovali, da se ne smeva vezat bočno. Za primerjavo! Hja, Kos je blizu Kalimnosa in na Kosu je čarter baza. Mislim, da to razloži vse.

Astypalaia spominja na Kiklade. Pred desetletjem sva plula tod mimo, a se nisva ustavila v luki, le v popolnoma zaprtem zalivu na severni strani otoka. Zato me je mikalo, da si otok ogledam.

Ob treh, ko se odkotaliva od frapeja v luški frapedžinjici, je vse zaprto. Mesto duhov. Kam smo mi to prišli? Ampak. Ob mraku pa mestece oživi, lokali se odprejo in ljudje pridejo na plano. Očitno je za Grke popoldan še vedno prevroče za karkoli drugega, kot počivanje. Čeprav so temperature take, da sem jaz v kratkih hlačah in japankah. Domorodci so pa v puhovkah. In v puhovki, se strinjam, je res prevroče, da bi človek lahko kaj delal.

Popoldan se tako sestradana spraviva na ogled mesteca, ki se začne ob morju in konča na beneškem gradu, okoli 120 m stran od morja (po vertikali). Zanimiva graščina, ki pravzaprav ni klasičen grad, namenjen obrambi, ampak utrjeno bivališče za vaščane v 14. stoletju. Redkost na tem delu sveta in čeprav v razvalinah, vredno ogleda. V tistem času so namreč na Egejskem morju harali gusarji. In Turki. Slednji so enkrat letno pobirali harač, pirati so bili bolj zopni. Logično, domačini so se zato raje spajdašili s pirati in jim omogočili, da so imeli tukaj bazo, kot pa s Turki, ki jih ni bilo od nikoder, ko so jih potrebovali. In pirati so za povrh še naganjali Turke. Voila!

Vidi pa se, da so tukaj do nedavnega vladali Italijani. Šele malo po drugi vojni je to področje pripadlo Grčiji. A so italijanske navade očitno ostale. Oštarije se odpirajo šele zvečer in pivo točijo v (skoraj) karibskih dozah. Le zakaj niso tukaj šefovali Bavarci, bi bilo čisto drugače s pivom! Medtem ko čakava, da odprejo oštarije, se vsedeვა na meze. Kelnerca, angležinja, v luški ouzeriji je prav vesela, da lahko z nama poklepeta v njenem jeziku Poleg naju je samo še en tujec in krdelo domačinov. S tujcem se mora truditi komunicirati v grščini. On noče govoriti angleško. On je Francoz.

ob pol sedmih zjutraj, ko sva izplula, je sonce ravno vstajalo iz svoje tople posteljice

pogled na beneški grad in choro

otok, tako kot vsi dedakenezi, samo krš, krš ...samo kamenje in kamenje

tudi na tem otoku kraljujejo mačke, manjka kakšen Alf :)

vse chore so v hribu in potem rintaš in rintaš; vsaj razgled imaš že na poti lep in zanimiv

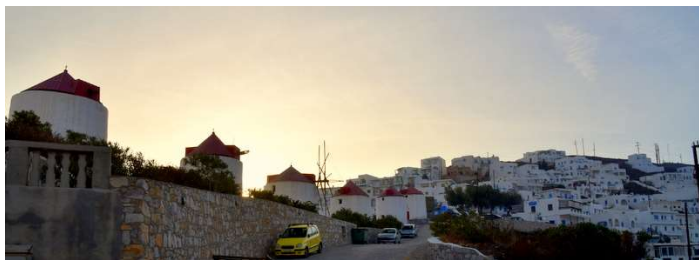
na začetku Chore - vse izumrlo, vse redke prebivalce sem uspela fotografirati :)

...še dolga je do grada ...

za grad pa malce razočarana, sem pričakovala bolj ohranjene zadeve

delno ohranjeni mlini na veter

pogled z gradu je lep, škoda, da danes ni tako lepe vidljivosti

redki domačini v kafičih z uozo ali kozarcem vina klepetajo med seboj

arhitektura ni čisto nič dedakenežska ampak kikladska veliko bele in modre barve se tukaj porabi :)

2. november 2018, petek

Astypalaia, Grčija

Lepo počasi se zloži, frišen, še topel, kruhek je za zajtrk, kavica v bližnjem lokalčku in sprehod do rentiča. Po domače se zmenimo. 20 evrov za avto in 7 za bencin in voziva, kolikor naju je volja. Vrneva ga jutri ob isti uri ali pa ga zvečer pustiva kjerkoli (itak, da ga bova pri barki), z otoka sam ne bo pobegnil.

Pa pojdeva na ogled Afganistana. Kdo bi si mislil, koliko zalivov ima Afganistan! Za začetek, podobno kot na Skyrosu, pobereva štoparja. Starejši gospod z odličnim poznavanjem grščine se bi zapeljal v sosednjo vas. Ni problema, rečeva, in gremo na pot. Čudi pa me, zakaj štopa? In še posebej, zakaj je tako vesel, da sva mu ustavila. No, ko po debeli uri vožnje še vedno ne srečava niti enega avtomobila, postane vse skupaj razumljivo. Očak je imel še srečo, da sva midva rentala avto in se odpravila na izlet.

Kaj veliko na otoku ni za videti. Zapeljeva se po novi cesti (darilo EU) v Vathi, kjer sva pred desetimi leti prenočila v popolnoma zaščitenem zalivu, ogledava si novo luko, ki pa za nas ni primerna ter plažo na drugem koncu otoka. Kar nekaj lepih sidrišč sva videla med potjo. Vsa so popolnoma zaščitena pred meltemijem. Večinoma imajo ti zalivi na koncu (poleti odprto in sedaj zaprto) oštarijo. Nekaj dni se da poleti lepo preživeti s selitvijo iz zaliva v zaliv.

Potem se še sama naseliva v eni izmed redkih odprtih birtij v Livadiji. Za spremembo Vesna naroči kozlička v paradiznikovi omaki in (spet za spremembo) je neverjetno dobra. Tako, kot mladi kozji sir za predjed - če ne bi vedel, niti približno ne bi pomislil, da je kozji. Odlično. Še bolj odlična je družba za sosednjo mizo, ki je na Astypalaio na kosilo priplula z gliserjem s Kosa. Dva sta muskontarja, en z lutnjo in drugi z violino. Med kosilom sva deležna pristne grške muzike. V živo izza sosednje mize.

Zvečer še malo dela in malo sprehoda. In malo pijačke. Hrane je še od kosila dovolj!

prekrasno morje sredi kamenja kar vabi, da zaplavaš....
ampak za mene še vedno premalo toplo-čeprav danes
spet zelo topel, sončen, čudovit dan

originalna slika umetnika, ki si je zamislil, da je uozo
strelivo

vasica Maltezos je čisto turistična: polno
hotelov, apartmajev; sedaj le nekaj domačinov ; se je bilo
treba ustaviti na enem frapeju, če ne bi prehitro prevozila
otok

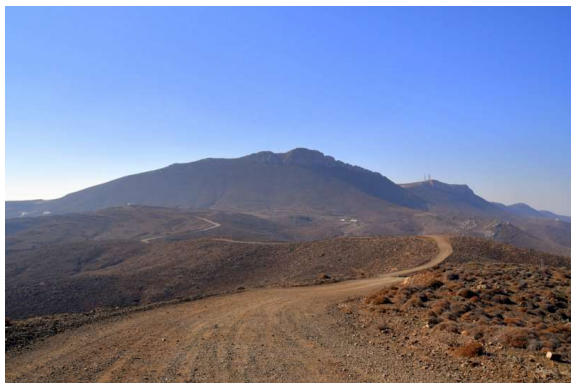
Chora z druge perspektive

kamenje in morje, veliko zalivov

še grmovje je čisto presušeno

cesta je nekaj časa bila makedam, da se je prašilo za nama

in sredi vsega tega kamenja, si je nekdo omislil in posadil nekaj dreves in zelenja

menda najlepša plaža na tem otoku

eden z lutnjo, drugi z violino in vsi so peli zraven, na koncu pa še plesali; naredili fantastično vzdušje

violinist igral s srcem

tudi ta nasmejani kozliček bo verjetno nekoč končal v ponvi

3. november 2018, sobota

Astypalaia - Nisiros, Grčija

Zvečer se nama je na pomolu pridružila jahta. Pol metra pred našim sidrom ima platformo. Ufff, tole bo pa težko izpluti, veter naju tišči v pomol, prostora ni nič. Pa nas mojstri sami rešijo iz zagate. Medtem, ko se jaz na vse zgodaj ubadam z maili, zaslišim njihov motor. Kako lepo se paralelno odlepijo od pomola (bow thruster in en motor naprej, drugi nazaj, delajo čudeže). Ej, i ja bih to radio, tata! Kaj bi dal, bi se tudi midva lahko tako enostavno. No, sedaj imava pred kljunom dodatnih 25 metrov prostora, to bi moralo biti v redu. Pa ni tako preprosto. Pravo malo čaranje je bilo potrebno, da sva se brez bow thrusterja (in praske) odlepila od pomola. Tokrat bi mi pa res prišel prav.

Če je bilo izplutje adrenalinsko, je bilo potovanje pravi balzam za čutila. 4 Bf polkrme, polna jadra, skoraj nič vala in blizu 7 vozlov potovalne hitrosti. Kaj bi si želel lepšega za današnjih 40 milj? Lučica Paloi na Nisirosu je precej prazna. Logično, november je. Veževa se na bok, za nama pripluje še ena barka, za nama se vežejo bočno, a prostora je še vedno veliko. Voda in elektrika sta vključeni v ceno priveza, ki znaša 0 evrov. Recepcije ta marina ne pozna. Enako je bilo tudi na Astypalai. Si lahko želim lepšo luko?

Lahko bi si jo želel, če ne bi videl dodatka. In ta se glasi: tudi v novembru so vsi lokali odprti! Sedaj vem: lepša luka ne obstaja. In lokali so ... hmmm, kako bi jih poimenoval? Kombinirani lokali, morda? Skoraj povsod je ponudba sledeča: pijača, hrana, free wifi, rent a car, ice cubes in laundry. V enem dobiš vse, kar potrebuješ. Ampak. Ne zgleda, da delava promet samo enemu, zato zamenjava tri lokale. Danes. Jutri je nov dan.

Štirikolesni karti so po 5 evrov, avtomobili po 20, avtobus v nedeljo ne vozi. Vidiva tudi motor-tricikel s ponosnim napisom na kabini 3 x 3. Le kaj izbrati? No, o tem bova premišljevala jutri. Raje se posvetiva artičoki v solati in (odlični) ribji juhi s poštenim kosom bele ribe (non-dalmatian style, brez riža, ribjih glav in kosti, torej). Čeprav nama podari oštirka sladko za desert, prestopiva v tretji lokal na pravi desert. Simi šrimpke. V četrtega raje ne zavijeva, vina imata najini lubenici dovolj, ker ob dobri hrani pa žeje midva že ne bova trpela! In še to: v vseh treh lokalih so cene zaokrožili navzdol - glede na cenik.

ena na rit, drugi na bok vezani, pa še vedno veliko prostora v luki Pali

na drugi strani luke več ribiških čolnov

coperto olivni namaz, artičoke v limonini omaki s krompirjem, ribja juha z zajetnim kosom ribe in za sladico simi škampki

to sem pa jedla dva dni nazaj: feta s papriko in paradižnikom ter polito z ouzo; zavito v folijo in pečeno na grilu - odlično

zelo veliko je v cement danih kamenčkov pred pragi, na stopnicah...

pogled na luko Pali

Nisiroška brezalkoholna pijača Soumada iz mandeljnovega sirupa; okus po karbon lepilu (tisti, ki se še spomnite)

tudi tuka je jesen vidna v živahnih barvah grmovja, dreves

4. november 2018, nedelja

Nisiros, Grčija

Večina otočanov je danes dopoldan pri maši. Kot nama razloži domačinka, se maša začne ob sedmih zjutraj. Ampak. Siga siga. Po grško. Ob sedmih je običajno tam samo pop, raja se nakaplja nekje do devete. Malo sem sicer podvomil v točnost te izjave, je pa vsekakor zanimiva.

Midva ne greva k maši. Odločila sva se za Ibizo. Seatovo Ibizo. Brez papirjev, sončno plačilo. Dvomim, da je avto sploh še zavarovan, sedaj, v novembru. Ampak, to ni več moj problem. Oštir-pralničar-rentakarovec mirno reče, da se nama nima kaj zgoditi, ker sedaj ni več turistov na cesti. No, eni so. Midva. In domačini. Tisti, ki niso pri maši.

Nisiros sva v zadnjih dvajsetih letih že tako pošteno prevozila po vseh treh koordinatah, da nimava kaj novega videti. Ampak, dan je prečudovit, vetra ni, izlet v krater se bo prilegel. In na kavico v hribe. In na mezico k morju. Vmes še malo ponavljanja zgodovine z ogledi utrdb iz četrtega stoletja pred našim štetjem in vohanje žvepla v kraterju vulkana. Nisiros je verjetno še vedno najbolj zanimiv (manjši) otok v Grčiji za enodnevni izlet. Tukaj sva že tretjič ali četrtič in verjetno se bova še kdaj vrnila.

Ampak. Jutri imava spet napovedan veter in to bi izkoristila za premik. Verjetno na Simi. V domovino simi šrimpkov. Danes zvečer pa še malo dela, takega in drugačnega, pranja perila in ... no, in na voden (ta beseda nima prav nobene povezave z vodo, da ne bi bilo pomote) ogled gostilnice na rivi. Zvečer so v kafiču uprizorili fire dance. Ni bil ravno na nivoju pacifiških, pravzaprav je bil le zelo bleda senca tistega, kar pozna pod tem imenom. A vseeno...

čisto sama sva se sprehajala po kraterju

posušeno blato v kraterju kot sredi puščave, ampak varljivo: pod njim pa še vedno sveže in spolzko

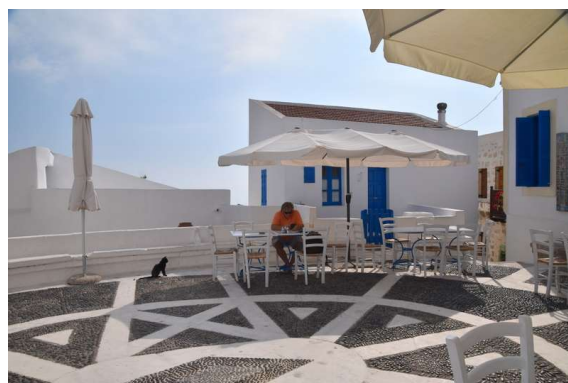
blato se je lepilo na japonke

pa smo razkužili pljuča in japonke v kraterju

pogled na krater iz vasice Nikia

simpatični majhen trg z dvema kafiči v vasici Nikia....spet edina turista

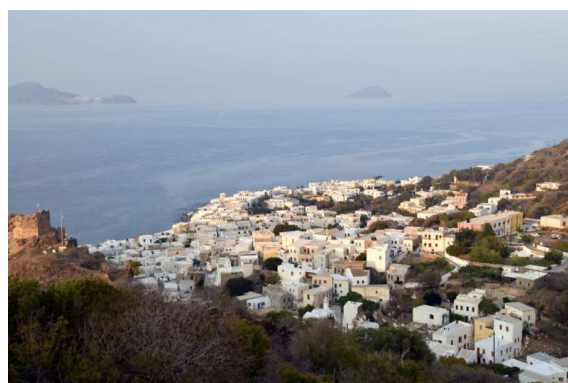
maše so bile za danes že zaključene

za mezico in pijačo si domačini vedno vzamejo čas, in prav je tako

vas ali mesto?/Mandraki - zelo veliko lesenih balkonov, vsak po svoje narejen, pobarvan

pogled na Mandraki z gradu (renoviran)

nekatero hišo so v zelo slabem stanju

komaj eno odprto oštarijo sva našla za kosilo, pa še ta se je takoj, ko je izplul trajekt, zaprla....november je ...

5. november 2018, ponedelje

Nisiros - Symi, Grčija

Brez frišnega kruha ne gre. Zanimivo, kako različne kakovosti kruh kupujeva letos. Današnji je bil spet dober. Pred desetletji, ko sva začela hoditi v te kraje, so imeli povsod enak kruh. Povsod je bil dober. Dandanes se pa marsikje čuti angleški vpliv in namesto hrustljave skorjice je neka mehka kepa nečesa, ki si želi biti kruh, pa to ni.

Izplujeva, danes je napovedan dober veter, potem bodo spet, bolj kot ne, bonace. No, upam, da se napoved spremeni. Bonace imava srednjeročno napovedane že zadnja dva tedna, pa se je napoved tik pred zdajci dostikrat spremenila iz bonace v dober veter. Segrelo se je. Že med plovbo je bilo toplo, v zatišju luke je pa naravnost vroče. Švic je tekel z mene. Kot bi bili sredi poletja! Celo domačini so v dobrem delu populacije v kratkih hlačah. Česa takega letos jeseni sploh še nisem videl.

Kakorkoli, lepo prijadrava, luka je prazna. Simija se vedno spomnim krcato nabasanega z barkami. Danes so v luki, kjer je prostora za najmanj 40 bark, le tri jadrnice. Greva na bok, celotno polovico luke imava na voljo. Na pol sva privezana, ko primotorira inkasantka. Ne ve, ali greva lahko alongside? Mora preveriti pri port kapitanu. Pokliče, preveri in - permission is granted. Končno pametni policaji. Ve pa inkasantka iz glave, koliko stane privez za 10,96 m barko. 5,64 evrojev. Plus tax. In presenečenje! DDV na tem otoku je 24%. Očitno na Simi niso bežale horde beguncev, da bi si zaslužil znižani DDV. Taka je uradna razlaga. Moja je, da ima Simi nesposobnega župana...

Simi je znan po simi šrimpkih. Letos sva jih jedla na veliko koncih. Očitno se jih v posezoni da dobiti (ali pa so letos razširili farne). Ampak. Bliže kot sva bila Simiju, dražji so bili. Tukaj so najdražji. Na Aegini lani, sva jih jedla po nekaj evrov, letos so bile cene 6-7, na bližnjem Nisiroso 10 in tukaj 12. Voila!

Še nekaj me je presenetilo. Nihče na motorju ne nosi čelade (vsaj sto mopedistov se je peljalo mimo naju, ko sva sedela v lokalu). Tega najprej sploh nisem opazil, dokler se mimo na mopedu ni peljala družinica. Le hčerkica na sredi med mamico in očkom je imela čelado. Edina na otoku!

mesto Simi je eno najbolj slikovitih v Grčiji

dobrih sto let nazaj je bil ta grški otok najbogatejši zaradi izvoza spužev

mesto se razteza visoko v hrib, menda so stopnice 365 jih je menda?

kaj takega, da je toliko praznega prostora v luki, še nisva doživela...

pa še ena fotka pred nočjo

6. november 2018, torek

Simi, Grčija

Še en čudovit dan se je naredil. Kot nalašč za delo, hic. Le v podpalubju je čez dan postalo že kar vroče.

Popoldan se končno le odpravim na sprehod. Na grad. Nad lučico kraljuje in naj vodijo stopnice, 530 po številu. Na delih, kjer ni stopnic, vodi cesta - navkreber. Prav veliko ljudi nisem srečal, zato sem pa skoraj pohodil kačo na vrhu hriba. V japonskih to ni najbolj priporočljivo početje.

Vidi se, da so tudi tukaj harali Italijani. Pustili so pečat. Še 70 let po tem, ko so otoki pripadli Grčiji so prometne oznake v italijanskem slogu. Ni jih, ali so pa napačne. Itak so pa vsaka zase remek delo in niti dve nista enakega dizajna. Brez mojega zvestega spremljevalca, telefončka, bi naredil krepko več, kot le 530 stopnic. Od tega verjetno nekaj tudi navzdol in potem ponovi vajo po sosednjih štengah spet navzgor.

Na koncu sem le prisopihal na nekaj, kar so oglaševali kot kastro ali castro ali castle ali kar je še izpeljank na to temo. Z veliko domišljije ima z gradom skupno le to, da je na vrhu hriba. So pa to cerkve, tri cerkve. Več jih na to skalo enostavno ni možno postaviti. Cerkve so tudi na grajskem pobočju, na rivi in še več jih je na pobočju nasproti. Sedem sem jih naštel nasproti "grada" (s skupaj 8 turni). Skoraj, da je na tem istem pobočju manj (naseljenih) hiš. Več je le še zapuščenih hiš. Zanima me, le koliko župnikov imajo za toliko cerkev? In kdo jih plačuje? Pomoč EU? Očitno ima skoraj vsak faran svojega, osebnega, popa. Ali pa vse cerkve niso v funkciji? No, tudi če niso, vzdrževane so zgledno.

Tile kljukci tukaj so res versko blazni. Nekoč sva bila na Simiju za Veliko noč in to je v Grčiji velik praznik. Največji praznik. In hkrati največji žur. Takrat so v zrak spuščali rakete, kot jih mi za Novo leto, le petard niso metali. Premalo pokajo. Metali so dinamit. Na barki je bilo kar nekaj scefranih kosov kartona, kjer se je še lepo videl napis "dinamit". Očitno je prifrčal z eksplozije na rivi. Voila! Bilo je to pred več, kot desetimi leti, a dvomim, da je danes kaj drugače.

Aja, dan se zaključi s simi šrimpki. Ne glede na ceno, tukaj jih pa le morava pomeziti! Pa pobarava kelnerja, kje so gojišča? Lokalni so, priseže. Ja, ampak za šrimpke potrebujejo veliko sladke vode, ki je pa na golem otoku klase "Simi" primanjkuje. Pa začne malo jecljati in na pomoč pokliče šefa. Ta nama lahko proda kilo šrimpkov (sedimo nasproti ribarnice, kjer jih tudi reklamirajo), plačljivo v zlatu, ampak šele čez dva dni, ko mu jih dobavijo. Od kod? Lokalno, še malo poskuša motoviliti. Ok, to smo vzeli da ne, ampak res, od kod? Pove, da ti sigurno niso iz Tilosa, ker tam imajo drugačne.

Ah, ja... Pogled na vozne rede trajektov razkrije skrivnost, da čez dva dni pripluje pošiljka iz - Turčije. Avtentični Simi šrimpi? Tudi hišno vino je avtentično. Iz kartona (je pa čisto spodobno pitno, da ne bo pomote).

Sosednji lokal je slaščičarna. Tam imajo papagaja. Takega, ki govori. No, takega, ki oponaša glasove iz okolice. Med drugim tudi mijavka. Kaj je gledal risanke? Tweety in Sylvester. In se naučil govora svojega smrtnega sovražnika?

In (popolnoma v redu in zmeren) račun je spesnjen na sekret papirju. Ko Vesna pobara kelnerja, kje je QR koda, ta strumno stopi do blagajne in izda račun. Brez QR kode, jasno. Na ponovno vprašanje in namig na državno reklamo ("No code - No payment") - pokliče na pomoč šefa. Ki pa spet nekaj jeclja in se z vsakim stavkom bolj zapleta. In midva se smeji in se zabavava. Navsezadnje, vsi vemo, v katerem grmu tiči zajec. Grčija, pač. Južni Balkan...

zjutraj najprej po kruhek iz krušne peči

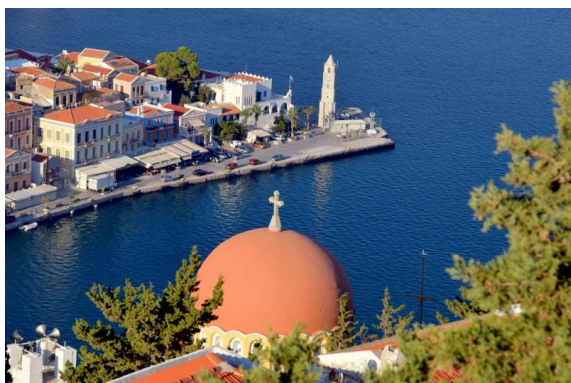
pogled z vrha hriba na drug zaliv

no, za tak razgled je pa vredno prehoditi toliko stopnic

čudovit sončni dan, v luki je jadrnic vedno manj

Mali se je pridružila čarterska turška barka 53 čevljev

7. november 2018, sreda

Simi - Panormitis, Simi, Grčija

Pravljilčno vreme se nadaljuje. Pravzaprav niti ni več tako zelo pravljilčno, čez dan je pošteno vroče in ko se popoldan iz spoštljivosti do romarjev z Vesno prav neprimerno oblečeva za ogled samostana (ona dolgo krilo, jaz hlače malo preko kolen in oba japanke), ugotovim, da romarji nosijo precej bolj neprimerna oblačila. Še posebej frajle. In z njih ne lije švic, tako kot z naju!

Pa lepo po vrsti. Za danes je napovedana bonaca, daleč se ne bova premaknila. Poganjal naju bo motor. Deset milj imava do Panormitisa in nocej je tam največji lokalni religiozni dogodek v letu. Romarji s celega sveta se bodo prišli pokloniti arhangelu Mihi. Menda bodo celo molili.

Ampak. Bonaca se na morju spremeni v 1-2 Bf vetra v nos. Tale "v nos" je pomemben. Plujeva okoli otoka. Začneva proti vzhodu, piha vzhodnik, po milji ali dveh obrneva proti jugu, piha južni veter, nato sledi obrat na zahod, obrne tudi veter na zahodnik in še krajši plov proti severu, proti vetru in na koncu spet na vzhod, v zaliv, v veter. Voila! Očitno naju patron samostana v Panormitisu noče, naju brezbožca, in se trudi na vse pretege, da naju odžene. In naju tudi bi, če ne bi imela asa v rokavu. Hja, v njegovih časih so bila samo jadra, a njegovi časi so minili.

Ampak. Arhangel Miha le ni čisti relikv preteklosti. Kasneje nama pokaže, da gre zelo resno v korak s časom. Ker so privezi na obali vsi po vrsti zasedeni, se sidrava in na trda tla odpraviva z dingijem. Prav lepo prideva, le tik pred pomolom motorček zakašlja. Pa si ne jemljem zadeve k srcu. No, ko se odveževa, le še kašlja. Nekaj časa. Potem niti to ne več. Na cedilu naju je pustil, ko sva bila od Male najdlje. Miha se očitno ne spozna le na veter, tudi na bencin se. In motorji brez bencina pač ne delajo. Ampak. Midva imava tudi vesla!

Za vsak slučaj bova drugič prišla v cerkev z darilom in potem ne bova več imela težav. Tako piše v navodilih. In če tako piše, potem mora že biti res. In če me spomin ne vara, nama je pred desetimi leti tukaj tudi zmanjkalo bencina v outboardu. Tudi takrat nisva nič darovala. Odločen sem. Darovati bo treba. Takoj, ko neham s tole pisarijo, bom daroval. Moani. In Mauiju.

Že v Simiju naju je med odvezovanjem port policaj (v civilu) opozoril, da bo danes v Panormitisu med dva in tri tisoč vernikov in da bo velika fešta. Ljudi je res ogromno, stalno jih dovažajo in odvažajo z velikimi potniškimi katamarani, vsako rundo po tisočaka. In runde se vrstijo zelo pogosto. Z Rodosom je vzpostavljen zračni most po morju.

Cerkvica je oblegana in peš promet vanjo je urejen enosmerno in reguliran s trakovi, takimi, kot so pred šalterji na letališčih. Na trgu je sejem in štanti s hrano. Sejem je, no ja... Sejem je res obupna svaštarnica, še slabše vrste kot so kitajske trgovine. Ponte Rosso bi blestel v taki konkurenci. Prodaja se vse in ko sva videla, da prodajajo tudi preproge, sva se nasmehnila. Pa ne za dolgo. Kaj kmalu je mimo naju prišpincirala teta z rolo tepiha na ramenih. Hja...

Midva lesenih žiraf, mejdinčajna, ki jih prodaja zamurc, bolj črn od globina, nisva kupila. Sva se pa ustavila na hrani in pijači. Račun je bil po pričakovanju na sekret papirju brez kakršnih koli kod. Če sem še včeraj mislil, da imajo slabega župana, ker jim ni zrihtal 17% dedeve, sem sedaj popolnoma spremenil mnenje. Njihov župan je odličen. Zrihtal jim je 0% dedeve!

Celo kostanj za sladico sva dobila. In ko sva jedla, sem na wikipediji zasledil, da na današnji praznični dan lahko vsak prespi v samostanu (500 na posteljah, ostali pa po klopih in mizah). Kot na Kredarici v glavni sezoni. Prenočišče, hrana in vino je gratis (lepo piše: "vino", ne "pijača"). No, kakšno darilo za patrona se pa le spodobi...

Ko pade mrak, se začne petje, ki traja in traja. O posluhu pevcev bi sicer lahko razpravljali, ampak glede na to, da je bilo na meniju wine4free, je izpadlo še kar v redu. Če bi le zvonili malo manj, ko bi poštenjaki radi spali.

danes vsi prodajajo, tudi popi imajo kar nekaj stojnic

pa tudi baloni so bili naprodaj - bilo je veliko otrok, sklepam, da je bil danes v šoli prost dan

stojala za sveče

ogromna stavba kjer lahko romarji prespijo

okrašena cerkev

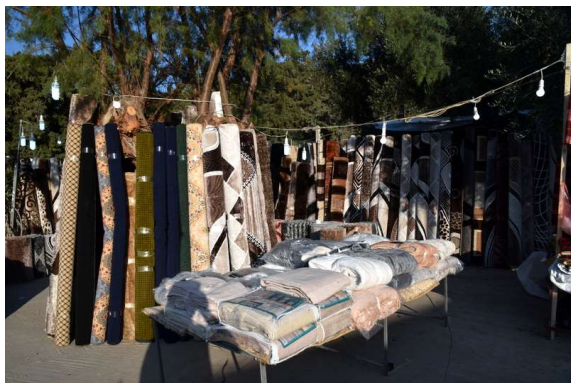
prekrasen vroč sončni dan, ljudje posedajo kar po stopnicah, saj drugje niso imeli kje

srebrni oltar svetega Michalisa , katerega bodo verjetno jutri nosili naokoli, ko bo ceremonija

svečka v spomin

med drugim prodajali tudi tepihe in na lastne oči videla žensko, ki je kupila en kos; na stojnicah niso manjkali ne modrci, ne spodnje hlačke :)

poleg mesne prehrane tudi sladice niso manjkale

8. november 2018, četrtek

Panormitis, Simi, Grčija

Petje in molitve so se nadaljevale celo noč. Preko razglasa, naj sliši ves zaliv! Ampak. Glavno se je začelo pa zjutraj. Zvonjenje ob sedmih je spominjalo na tisto znano, "Ustaj vojsko!". Pa sva vstala in razmišljala, kako bi še malo zatisnila oči, ko je v zaliv pridrvela prva ladja. In potem druga in tretja in tako naprej. Dokler niso bili vsi privezi zasedeni. Potniški katamarani so prihajali in odhajali. Vsak je priplul večkrat. Masa ljudi na obali se je pa samo večala in večala.

Z ladjami je prihajala raja, pomembneži so prileteli. S helikopterjem. Vojaškim. Pristal je pred cerkvijo in iz njega so poskakali možje v črnem (baje se jim tukaj reče popi, Hollywood jih imenuje Men in Black) in akcija se je začela. V trenutku. Helio se je dvignil, najprej pozdravil Malo tako, da jo je preletel na višini okoli 18,07 m. To vem, ker je jambor visok 18 m in ga je (verjetno pukim slučajem) falil. Naredil je še dva kroga z malo akrobacije nad množico in potem odletel po drugo rundo pomembnežev. To, da je preglasil petje, ni motilo nikogar. Kakor tudi ni nikogar motilo, da je vsak ferry, ki pe priplul, vklopil sireno vsaj za pol minute, raje več. In samostan mu je odgovoril z zvonjenjem. Dolgim in glasnim. Pravzaprav, je bilo t.i. petje še najmanj moteče, čeprav se posluh pevcem od včeraj ni kaj dosti popravil (ali pa imajo vino na jedilniku že za zajtrk, kdo ve?).

Raja se ne meni za njih. Oni stojijo v vrsti za fri-fiš. Ribiči brezplačno talajo nočni ulov ljudem na obali. Vsakemu eno pošteno trgovinsko vrečko. Kje si bodo potem reveži ribice spekli, je pa že druga zgodba. In to, da bodo feriji prijetno dišali na plovbi proti Rodosu, tudi. Morda so pa zato s ferijev že sedaj metali v morje dimne signalne bombule (sedaj vem, da plavajo) in prižigali signalne bakle. Klicali so na pomoč. Ej, to bi bila prilika, da bi se znebil svojih starih pirotehničnih igrač, ki jim je potekel rok uporabe! Škoda, moje namreč še vedno ležijo v domači garaži in ne vem, kako se jih znebiti.

Ob enajstih je na sporedu mimohod in parada s cerkvenimi mažuretkami na čelu. Sledijo pomembneži v uniformah, takih in drugačnih. Eni so v maskirnih oblekah, drugi v črnih haljah s črno kapo, tretji pa kar v poslovnih oblekah s kravato. Vsak v svoji uniformi so prišli na fešto.

Religiozna proslava, Mihcu v čast, se začne z vojaškim salutiranjem in igranjem vojaške godbe ob petju državne himne. Hmmm... Je to v skladu z doktrino EU? Mogoče, saj je vsaj ena država, soseda Deželice, podobno militantno religiozna, kjer se ne more zgoditi nič, ce Cerkev ne da blagoslova. Niti vojna. Pa naj se imenuje djihad ali domovinski rat. Itak je oboje za ljudi isto sranje, samo drugo pakovanje. Meni je vsekakor bolj všeč sekularni tip države, kakršna je Slovenija.

Kakorkoli, po uri gužvanja okoli sprevoda, se vrste ljudi pred cerkvijo vidno razredčijo, k maši jih gre bolj malo, večinoma se naselijo po štantih na trgu. Midva še malo firbava in se potem raje spraviva domov. Bakalarije bova imela nocoj na barki. Malo sva se že naveličala sovlakov, ki so pravzaprav edina resna hrana na štantih. Ostalo spada v kategorijo dolce.

Za danes in jutri je napovedan dež, zato sva za ta čas planirala delo. No, zaenkrat sva nekje na obzorju res videla oblaček, le da je pri nas ves dan nažigalo sonce. Ampak. Bomo videli, kaj prinese jutrišnji dan. Današnji večer je torej minil ob braaiadi z odličnim slovenskim mesom in manj dobrim slovenskim vinom ter izletu v kino, ki ga je občasno motil hrup ladijskih siren in zvonjenje samostanskih zvonov - ob prihodih ladij, ki so odvažale zamudnike.

jutranje obleganje samostana

vojska, cerkev

popi ...

med govori, petjem, tudi salutiranje s puško

in bilo je vroče, se vidijo kapljice na čelih fantov, ki nosita ikono; midva s Tonetom sva edina v tisočeri množici imela japonke

hoh popi se pripeljejo s helikopterjem, droni so nas pa itak obletavali ves čas

...pa godbenikov tudi ni manjkalo

ženske v narodnih nošah s prikupnimi čevlji

vojska kot se šika

množica ljudi čaka v vrsti za brezplačne sardele

otroci v nošah

ribič se ni pustil motiti niti takrat, ko so spustili signalne rakete v morje

9. november 2018, petek

Panormitis, Simi - Tilos, Grčija

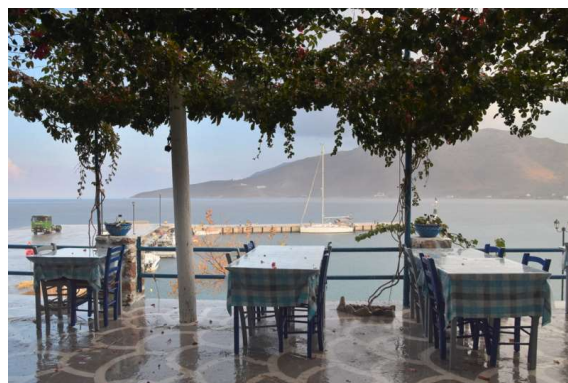
Ko berem bloge, jadralcem največkrat nagaja vreme. Namesto napovedanih 15 vozlov imajo 30, 40 in celo tja preko 60 vozlov vetra (orkan kategorije 1, torej, hehehe) in valove (kljub napovedanim eno metriskim) preko 30 m (mimogrede, wikipedia trdi, da je najvišji v zgodovini izmerjeni val imel 20,1 m in je bil satelitsko izmerjen leta 2011 med zimskim neurjem v severnem Atlantiku). Jaz nikoli nisem doživel česa podobnega, vremenske napovedi so bile vedno precej točne, še posebej na oceanih, kjer ni kopenskih ovir. Če so bile seveda z moje strani pravilno interpretirane.

Ampak. Meni se te dni dogaja nekaj podobnega. Vreme se ne drži napovedi. Verjetno je ne znam prav prebrati, kaj pa vem? Napovedan imava dež, sije pa sonce. Že dva dni zapored. Se je zmotilo vreme ali je arhangel Miha poskrbel za tako vreme, da se naju čim prej znebi? Mislim, da bo to slednje, napovedi so vendar točne. Ampak. Na Tilosu se priveževa, odšpancirava v taverno in se - ulije. Včeraj so vremenarji napovedovali dež za cel današnji dan, torej bo nekaj že na tem. Preverim zadnjo vremensko napoved. Ta pa pravi, da bo danes tukaj cel dan sončno. Miha, Miha, zdaj ko veš, da sva šla drugam, zdaj se pa znaš nad nama. Pa ti ne bo uspelo. Tuš je bil še kako potreben Mali, da jo razsoli, midva sva pa tudi imela dober razlog, da se nisva premaknila iz gostilnice. In po pol ure močnega dežja je spet sončno in primerno za enourni sprehod okoli zaliva.

Tilos je otok s 500 prebivalci in za 7 lahko potrdiva, da so res tukaj. Toliko sva jih videla. Ostali pa, ali se skrivajo doma, ali pa so na zasluženem dopustu. Nazadnje sva bila tu poleti in je bil to zelo živahen otok. Sedaj so pa vse taverne (z izjemo ene) zaprte, trgovinice samevajo in hoteli so zapečateni. Je pa zato za naju na pomolu brezplačna voda in elektrika. In brezplačen privez, jasno. Alongside. Itak je Mala edina barka v lučici, ki z malo domišljije sprejme deset jadrnic. In, kolikor sem uspel zaznati, sva z Vesno dva od treh turistov na otoku. Mimo naju se je namreč pripeljal kolesar s čelado. To nikakor ne more biti domačin. Definitivno!

v majhni luki Mala barka

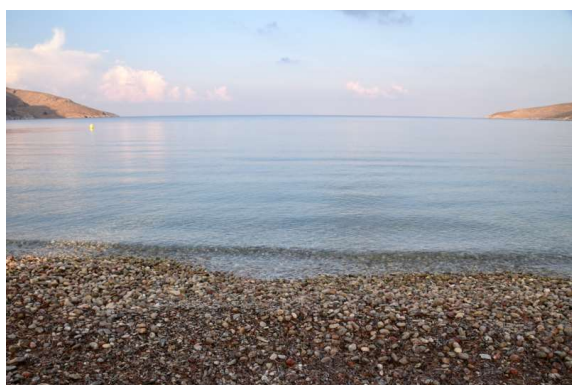
pitje frapeja sva morala prestaviti iz terase v zaprt prostor, kar krepko je deževalo, a ne dolgo

okolica luke popolnoma enaka kot devet let nazaj

nešteto majhnih hotelčkov, apartmajev, sedaj vse zaprto

prodnata plaža

zapuščena stara kamnita cerkev

ta lokalček je bil tudi že pred 9 leti

celo kakšnega živega sva srečala med sprehodom

dva vhoda, dva stola, manjkata le še dve osebi ob prijetnem klepetu

edini aktivni ribič v zalivu

hiša hecne oblike je policijska postaja

predrznost pa taka! medtem, ko naju ni bilo si je gospodična označevala teritorij

10. november 2018, sobota

Tilos, Grčija

Včerajšnji zapis sem zaključil še preden sva šla spat. Napaka. Zvečer greva na špansir in v kafič. Kar nekaj miz je zasedenih, vse z domačini. No, za en par se ne moreva odločiti, kaj sta. Med seboj se pogovarjata francosko, z oštirjem pa grško. Kakorkoli, ljudje so, živi so in poleg naju sedijo. Nisva torej v deželi duhov.

Vse skupaj pa se precej spremeni malo pred enajsto ponoči. Midva sva že krepko sredi kinopredstave, ko zunaj zatrobi. Ferry. Ta-velik ferry, linija Rodos-Pirej s postanki na Dodekanezih. V popolni bonaci se za svoj pit-stop niti ne priveže, le nasloni se na obalo s krmo in počaka na motorjih. Ampak. Ko spusti rampo, se začne. Najprej pešci. Pričakoval sem enega, morda dva. Nisem jih štel, bilo jih je je pa vsaj sto, raje več! In za njimi avtomobili. Te sem štel. Preko trideset. Kar mala uganka nama je vse skupaj. In ta uganka se še bolj zakomplicira, ko se v bližnji oštariji začne zabava. Ob polnoči. Živa muzika, veselje in ples do ranih ur. Hmmm... Le čemu bi se ljudje tako masovno pripeljali na ta otoček na žur?

Misterija se je pojasnila šele zjutraj, ko Vesna pri peku izve, da je danes na otoku krst in gostje so prišli sinoči z big-šip. Hoteli so spet polni, gostilne imajo kšeft. Skoraj kot med sezono. Jutri se vračajo domov. In otok bo spet imel svojih sedem-ali-toliko prebivalcev.

Dan je čudovit in kar nekaj ur presedim po lokalčkih na rivi in opazujem dogajanje okoli sebe. Na rivi je kar živo. Dame in gospodje v ta-gmašnih oblekah se sprehajajo naokoli. Paradirajo. Le za uro-ali toliko je spet vse samotno. Takrat je bilo dogajanje v cerkvi. In, zanimivo, na tem otoku je cerkev manj, kot ostalih hiš. Pravzaprav sem v Livadhiji videl samo eno. Kaj smo res v Grčiji?

Verjetno smo. Dopoldan namreč zmanjka elektrike. Cel otok je brez štruma. Vzdrževalna dela. Celo krst je bilo potrebno prestaviti. In ko tako sedim v kafiču in srkam frape, kar naenkrat zaslišim kompresor. Gostilniška klima se je vključila. Spet imamo elektriko! Ampak. Klima sredi novembra? Ma, saj je razumljivo, z mene kaplja in curlja. Vsedel sem se na sonce. Klima tudi sedaj še kako prav pride.

vzdolž celega zaliva je urejena pešpot

škoda, ker je že ob petih popoldne tema

11. november 2018, nedelja

Tilos - Halki, Grčija

In danes je spet tako vroče, da bi se tudi preko dneva vsedel v klimatizirani prostor, če ne bi plula. Prestavila sva se na Halki. Slabih 20 milj sva nekaj počasi prejadrala in nekaj počasi premotorirala. Vetra je za 2 Bf, smer so različne. Ko je z boka, jadramo, ko je s krme, motoriramo.

Za Halki sem si prebral svoje zapise izpred desetih let. Voda in elektrika na prepaid kartice. Ampak. Na pontonih ni niti enega, niti drugega, kaj šele hi-tech števec. Hmm... Še enkrat si preberem. Celo zgodnico sem napisal okoli tega in se je tudi spomnim. Takrat so vsekakor bili prepaid števci. Nikjer ni videti, da bi jih odstranili, pontoni so nepoškodovani. Ok, ok, po grško nepoškodovani. Manjkajo namreč bitve in prava mala umetnost se je vezati bočno, tudi ko sva edina barka na privezu. Tam, kjer naj bi se s krmo privezalo sedem ali osem bark so samo tri bitve. Kako to zgleda poleti, ko je gužva, si težko predstavljam. Ampak, nikjer ni ostankov števec za vodo in elektriko. Čudno, hmmm... Misterija, ki se ne razvzlja niti po zaslišanju domorodcev. Res je tudi, da jih nisva zaslišala veliko, saj z večino domačinov nisva uspela poglobljeno pokramljati. Najina grščina pač seže v glavnem le do miso-kilo-kokkino-krasi-ke-mia-portokalada-ke-ena-mikro-nero (v prevodu: bambus). Za kaj drugega, potrebujeva pa sogovornika z znanjem angleščine. Teh pa sedaj ni na pretek.

Malo se torej sprehodiva, ustaviva se na mezici in pijački in tam preživiva prijetno toplo popoldne in večer. Toliko se je segrelo, da zadošča uniforma (majčka, kratke hlače in japanke) in flisa ne potrebujeva niti zvečer. Dočakava tudi - inkasanta. Prišel je kasirat privez. V oštarijo. Kakšna predrznost! Užaljeno plačava nekaj evrov in mu jasno poveva, da pač odžira kruh oštirju. Midva zaradi tega (mednarodnega) incidenta jutri izplujeva in bova denar po oštarijah puščala drugje. Tam, kjer bodo privezi zastoj. Sou-simpa. Oštir se sicer opravičuje, dobiva gratis miso-kilo-kokkino-krasi, a zadeve ne more več popraviti...

ribički lovita ribe v kristalno čistem morju

nedeljsko toplo popoldne je zvabilo dosti ljudi v oštarije

poleti mora biti verjetno izredno gužvasto v tem zalivu

edini smo bili na pontonih privezani; sem bila kar presenečena, ko se je zvečer pripeljal mimo oštarije inkasant in hotel imeti za privez 11 eurov! še na Simiju je bil le 7€

enaka arhitektura kot na Simiju

v mestecu vidne le dve cerkvi ...sigurno smo kakšne spregledali :)

medtem, ko je iskal palico za hobotnico, mu je le ta ušla

Halki by night s skromnim odsevom lune

12. november 2018, ponedelj

Halki - Prasonissi, Rodos, Grčija

Zadeva z elektriko in vodo na pontonih se je dopoldan razpletla. Takole je bilo. Čudovito jutro vabi na sprehod, kupiva svež kruh in še nekaj malenkosti, posediva na jutranji kavici in narediva nekaj telefonov. Dobila sva račun z bar kodo. Običajno jih ne dobiva. In sva strokovno preverila. Grčija poskusno uvaja davčne blagajne. Siga-siga. Če bo vse po sreči, bodo morda uvedene leta 2020, do takrat pa kakor kdo hoče. Inšpektorjev v teh odročnih krajih itak ni.

In potem se odpraviva k Mali. Izplula bi. Ampak. Pred barko so delavci, ki nekaj počno. Izgleda, kot da pospravljajo pontone. Kaj?! Ravno demontirajo ponton, na katerega smo privezani! Halo? Mirno nama povedo, da ga pospravljajo, ker pozimi ga vedno pospravijo zaradi možnega slabega vremena. To, da je na ponton privezana barka, to jih očitno nič ne moti. Bitve odstranjujejo in plošče pontona zlagajo na kup. Eno sidrno verigo so že dvignili. Niti to, da so na pol odstranili bitvo (eno redkih!), na katero smo privezani, jih ni zmotilo. Res so kljukci! Mislim, da je čas, da se čim prej pobereva iz tega čudnega kraja, ki je sicer čisto cortig, če le ne bi imel zmešanega marinerota. Ta zvečer kasira privez, ki ga zjutraj

itak ne bo več. A-jooooj!

Vendar mi zadeva s prepaid števci le ne da miru in pobaram jih, kako je s tem. Včasih so bili, povedo, sedaj jih ne montirajo več. Letos jih na primer že niso postavili. Komu se pa to ljubi delati vsako pomlad, ko postavijo pontone, še dodajo. Joj, kaj so bili na specializaciji v Dalmaciji? Kakorkoli, ena misterija se je razrešila ob odhodu, drugo sva razrešila že ob jutranji kavici.

Potem pa z vetrom v Prasonissi, surfarski raj na južnem rtu Rodosa. Tukaj bova prespala v ogromnem in zaščitenem zalivu, veter, ki se je danes naredil 4-5 Bf, pa bo poganjal najino elektrarno. To je eno zelo redkih sidrišč v Mediteranu, kjer ni vala in je veter. Celo laminalni veter. In ob meltemiju je ta veter dovolj močan za resno proizvodnjo elektrike.

Za kopanje je prevetrovno, za roštiljado pa nikakor ne!

še nekaj fotk otočka Halki

slikovit Halki, kot bi kdo naslikal

še zadnjič Halki

jug otoka Rodos, zaliv Prasonissi kjer se s peščeno plažo združi z istoimenskim otokom

na obali juga Rodosa je celo videti nekaj sprehajalcev

...in pa trije surfarji so bili, danes verjetno idealen dan za njih

13. november 2018, torek

Prasonissi - Lindos, Rodos, Grčija

Nočni veter naj ne bi več pihal podnevi, pravi napoved. Ob sončnem vzhodu se zato odsidrava in izkoristiva zadnje izdihljaje meltemija za tretjino današnje kratke plovbe. Preostanek poti do Lindosa motorirava. Večino dneva in še dober del noči delava. Škoda mi je tako lepega dneva, a druge opcije pač ni.

Jaz za nekaj minut skočim v morje in se potem za uro in pol odpravim z dingijem na obalo in na sprehod do trdnjave. V trdnjavo ne zavijem, kasirajo vstopnino. Tega pa res ne mislim plačevati za ogled kamnov, ki sem jih itak že videl (nič posebnega niso). In videl sem tudi že nešteto drugih, lepših gradov. Tudi sprehod po vasici (prekinjan z množico telefonskih klicev) me ni navdušil. Precej dolgočasna je, vse hiše so bele in brez duše. Polno je lokalov. Zaprtih lokalov. In, kolikor sem lahko ocenil, novokomponovanih lokalov. Prav nič me ne vleče vanje, počutil bi se kot doma. Itak je pa odprt samo en (izmed sto) in tam so tudi edini živi prebivalci vasice (plus inkasantka na gradu). Sprehod je bil za telo koristen, vse ostalo je bilo pa brez veze.

Vesna se v tem času, ko jaz špenciram po kopnem, spravi v snorklarijo. Krepko uro, morda uro in pol je ni iz vode. Danes je v lepem in toplem vremenu naredila rekordno malo fotk. Rekordno malo! Razen enega velikega raka, ki je bežal pred flourescenčno rumeno-oranžno pošastjo, ki je plavala na gladini morja, ni bilo veliko za videti, pove. Še najbolj zanimiv je bil ogled podvozja Male. Še vedno je povsem neporaščena in vse kaže, da bo letos prvo leto, ko ne bo potreben frišen antifouling. Mediteran je očitno precej manj agresivno morje, pa tudi le četrtino običajne poti sva letos preplula. Ker se bo po napovdi vreme konec tedna sfižilo, je čisto možno, da je bila to njena zadnja letošnja snorklejada. Ali pa tudi ne?

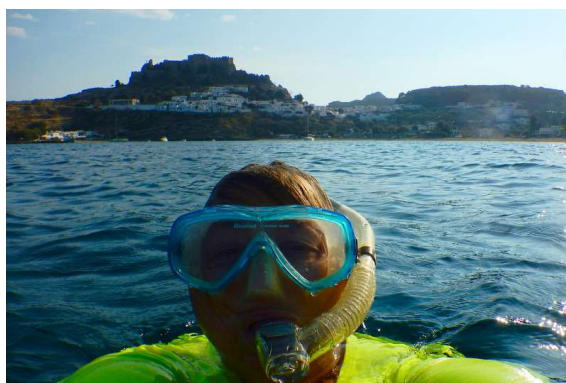
pogled na zaliv z gradu v Lindosu

najprej je šel kapitan preveriti temperaturo morja

potem pa še jaz: tista rumenorozapošast zraven Male sem jaz :)

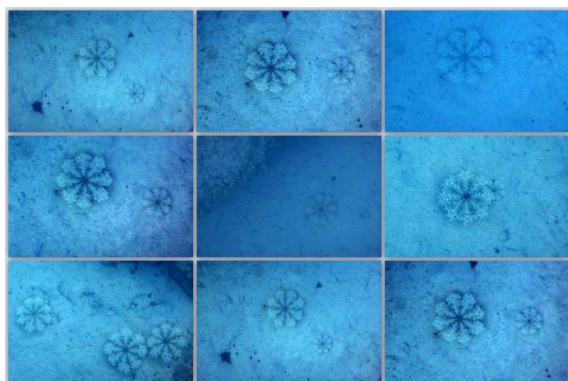
dobro uro sem iskala pod vodo živa bičja

...in našla enega velikega hitro hodečega raka

...lepoteč...

na enem koncu jih je bilo ogromno...zgledata kot uničevalke koral?

na eni skali celo mehke korale, drugače pa ribice manjše od naše vabe in več igel in samo to sem jaz uspela videti

osamljeno drevo med samim kamenjem

sama vasica v Lindosu z vrha gradu nič posebnega

okolica Lindosa z višine gradu

grad v Lindosu je ponoči razsvetljen

14. november 2018, sreda

Lindos - Rodos, Rodos, Grčija

Res je, čisto možno, da Vesna letos ne bo več snorklala. Pa ne zaradi vremena. V marini pač ni kje snorklati...

Celo noč naju je rolalo in po jutranji kavici je bilo glasovanje ali se prestaviva v drug konec zaliva, kjer ni vala. Izzid, 3 za, 0 proti, 0 vzdržanih ni presenetil nikogar (kapitan ima, kot vedno, dva glasova). Dvigneva sidro in po nekaj sto metrih ga spustiva. Še zategnem za, kot se šika in ... i-crko-vindlas. Mehansko. Veriga se začne odvijati v morje. Ko jo uspem ujeti, jo je v vodi že 70 m na globini 8 m. Uffff... Tole ne bo v redu. Tako ne moreva biti sidrana. Ni druge, kot da potegnem sidro ven in greva v luko, kjer se lotim popravila. V tako luko, kjer greva lahko bočno ali na lazy line. In taka luka je samo marina na Rodosu, 25 milj stran.

In greva. Najprej motorirava v val in veter, potem se veter toliko obrne, da lahko orcava. V val. Malo je naporno, pa niti ne preveč. Bolj naporne so skrbi, ki me tarejo že nekaj dni. Sprejem v marini je sicer prijazen, a ne pričakovan. Ne moreva na finger in ne moreva alongside, čeprav je prostora neskončno. Weather conditions, povedo. Vsega skupaj 4 Bf je zunaj, pa taka štala! Marina je v vetrovih s severa popolnoma neuporabna, toliko vala se vali vanjo. Baje, da taki vetrovi niso prav pogosti, a vendarle so. Danes, na primer. Na privezu se bolj rolamo, kot sinoči na sidru. Ah, ja...

Razstavim sidrni vinč in - kažin. Ni tisto, kar sem pričakoval in na kar sem bil pripravljen. Povezava med reduktorjem in gipsyjem (kaj vem, kako se temu reče po slovensko) je precej zmaličena. Hmmm... tole bom pa potreboval majstora. S šraufencigerjem in voltmetrom se ne da popraviti. Ampak. Avrio.

Itak se dela že mrak, ko končam z emailiranjem in čas je za večerjo. Ena oštarija v bližini je obetajoča. Pa se zaplete. Za začetek učim mladega kelnerja, ki ima vino v dveh izvedbah: 500 ml in 1 kg (hmmm..., kje so te mere našli?), da to nista mikro in megalo, ampak je oboje mikro. Pri nas doma se megalo začne šele pri štefanu. Ali več. Druga zadeva je pa, da sem naročil port steak v izvedbi 500 g in spodnapisom Tomahawk. Dobil sem pa ražnjiče (aka souvlake). Pa se potožim prinašalcu hrane, vel-ajm-sori-bat-dis-dont-sims-lajk-tomahok. Strumen je: jes-sr-dis-ju-orderd. Ok, stari, aj-orderd pork-stek. Nou-sr-not-pork-stek-bat-pork-stik in, kot vedno, strumno doda end-ju-si-ju-hev-pork-on-stik. Pa se z Vesno malo posmehjiva njegovi domislici in pristanem, da bom tudi to pojedel (jasno, lačen sem, samo on tega ne ve) in da je že v redu. Pa zmešnjave še ni konec. Na računu je panceta ala nekaj za precej manj denarja, kot moj pork steak. In kaj je to? Hja, pove kelnerca (mladi poba kelner je kar poniknil nekam), ražnjičev nimamo na ceniku, pa smo dali nekaj podobnega. O nesojenem Tomahawku pa niti besedice...

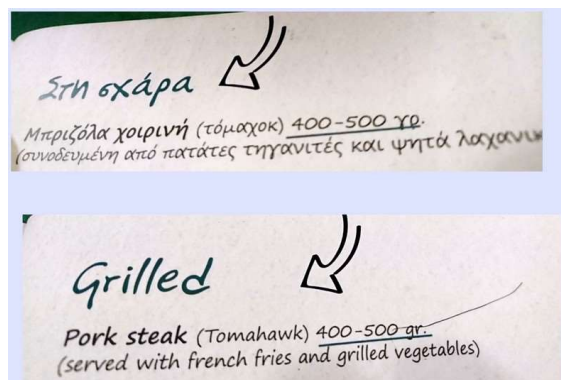
marina v mestu Rodos, val je notri in je še hujše kot prejšnjo noč na sidru, zelo roli; pasarela skače levo desno gor in dol in z veliko sreče ne padeš v morje

simpatična grška oštarija, nič fancy

ovčji kotleti so bili odlični

Tone si je sicer naročil to kar piše v meniju, dobil je pa souvlake; je pa ta angleški prevod bolj google prevod; ampak ne glede na vse, to niso souvlaki, ki jih je Tone dobil=bili so odlični in z veseljem jih je pojedel; bil je pa hec, ker se je kelner zgovarjal, da se steak izgovori stick :) ...malo smeha, pa je bil večer popestren

15. november 2018, četrtek

Rodos, Rodos, Grčija

Po jutranjem emajliranju in telefoniadi se odpravim poiskati serviserja za sidrni vinč. Ampak. Receptorka v marini mi enostavno noče povedati za nobenega, razen enega, ki ima tukaj monopol. Nikolas po imenu. On je d-best za Yanmar. Oh, joj, punca, sploh ne rabim serviserja za Yanmar in še manj onega (po tvoje) d-best. Potrebujem delavnico s ponkom, primežem in enega majstora, ki ima nekaj orodja in nekaj prijateljev, ki bodo znali popraviti tudi tisto, kar sam ne znam. Tega na Rodosu ni, se mirno zlaže v ksiht. Niti v boatyardih ne? Ne, nadaljuje s tistim, kar so ji naročili. In doda, Nikolas je d-best. In jaz dodam, adijo! Kasneje se izkaže, da je delavnic, kot jo potrebujem, v bližnji okolici najmanj pet (toliko sem ji jaz obredel, sigurno je vseh skupaj vsaj dvakrat toliko).

Čez cesto je čendlerija in tam dobim telefonsko številko Garetha in takoj sva zmenjena. No, ne takoj, čez dve uri. Po grško, takoj. In grem vmes na sprehod do Mandrakija, pa v boatyard in imam dve dodatni ponudbi za zimovanje, obe bolj ugodni od marinske. Predvsem pa manj odvisni od vremena.

Gareth, se izkaže, je en angleški lump, ki meša luft. Sam ne zna kaj dosti, cel dan se namreč sprehajava od mojstra do mojstra. Ko se ne sprehajava, čakava. In ko že vse kaže, da sva našla rešitev, je za Garetha konec šihta. Ob pol treh neha delati (ob devetih pa začne). A-joj! Ni druge, avrio...

Bo pa tale marina (primerljiva le z najbolj grozno luko na svetu, Galle na Sri Lanki) očitno precej draga. Posredno. Zaradi štige, ki Malo neznosno šiba gori-doli-levo-desno se je pasarela zapletla v vetrnico in odlomila en del enega kraka. Glede na to, da morajo biti vsi kraki popolnoma enaki zaradi centrifugalnih sil, mislim, da novega kompleta ne bom nabavljal in se bom enostavno poslovil od vetrnice, ki je tako ali tako koristna le v redkih primerih. Že spomladi sem razmišljal ali naj jo sploh zmontiram in sedaj je odlična prilika, da se je znebim.

domači izdelek ali made in china?

16. november 2018, petek

Rodos, Rodos, Grčija

Štiga je celo noč, obupna štiga. Zjutraj se odpravim na obalo in to je kar mali podvig. Najprej je potrebno barko toliko približati obali, da dvometrska pasarela zadene kopno in najti redek trenutek, ko je toliko pri miru, da lahko po njej naredim dva koraka do pomola, preden bi zdrsnila pol metra na stran in bi jaz zdrsnil en meter nižje v morje. Z drugimi besedami, nekaj časa smo dva in pol metra od obale, nekaj časa pa se naslanjamo na pol metra debelo žogo. Mala pleše z velikimi koraki!

Ob devetih sva zmenjena z Garethom. Akademске četrt kasneje ga seveda še ni v delavnici. Počakam ga na kavici v sosednjem kafiču in ko se mi pridruži in tudi on zaključi s kafetkanjem, je ura preko enajst. In potem se sprehajava od delavnice do delavnice, nekaj časa skupaj, nekaj časa jaz sam. Njegov added value ni prav velik. Kot pika na i pa je sklep, da mi konzilij majstora zadeve ne bo poštil tako, kot sem računal.

Plan B. Naročim nov gearbox. V Atenah je na zalogi, v enem dnevu je tukaj. No, bi bil, če bi ga naročil včeraj dopoldne, namesto, da sem ganjal Gaterha. Ampak, to vem sedaj. Tako bo pa v torek, hic. Namesto en dan, bo torej trajalo en teden. Naročevanje je bilo kar malo triki. Pokličem predstavnika v Atene, ali ima rezervni del na zalogi (sicer ga kupim v bodoči nečlanici Unije). Imajo ga. Ampak. Plačati ga ne morem po telefonu. Za to moram v njihovo spletno trgovino. Ampak ta, logično, ne dela. Potem skupaj s prodajalcem na drugi strani linije vnašava podatke in skupaj ugotoviva, da ima kupec lahko stalni naslov samo v Grčiji. Softver ne pusti dalje, če ni tako. No, tega podatka nikjer ne potrebuje in je čisto zadovoljen s tem, da je Tonček po novem nastanem nekje v Grčiji. No, kdo bi to razumel?

Popoldne se severni veter umiri in umiri se tudi štiga v marini. Prestaviva se na bok, danes ponoči naj bi nas prešla fronta z močnimi južnimi vetrovi. Za to smo po novem dobro zvezani. Da se veter le ne obrne na severnik! In potem še nekaj dela, nekaj telefonov in skok na večerjo. V bližnji oštariji vrtijo pujska...

zgoraj kura, spodaj pujs=pa sva testirala oboje; ve se kdo je kaj :)

17. november 2018, sobota

Rodos, Rodos, Grčija

Zbudi naju dež. Naliv. Veter je obrnil na južne kvadrante in z njim je prišel tudi dež. Za južne vetrove je marina spet podobna marini. Ampak samo podobna. Ker je vetra precej, sunki so preko 30 vozlov, je spet štiga. Je pa precej bolje, kot s severnimi vetrovi in nekako se da živeti.

Problem je le, ker je lokacija marine precej iz centra Rodosa (nekako tako daleč, kot je izolska marina od Izole) in ne ljubi se nama v dežju špancirat do starega dela mesta, ki bi bil sicer čisto spodobna lokacija za zapravljanje časa. Avrio.

Itak mi je pa Furs zagotovil zanimacijo za cel današnji dan. Spet so nekaj nenapovedano spremenili pri certifikatih za davčne blagajne. Ah, ja...

Kot kaže, se sezona sončnega vremena počasi poslavlja. Napoved za naslednji teden ni več tako brezkompromisno lepa, kot je bila do sedaj, ampak je vsak dan možna oblačnost ali celo dež. Nekaj turistov (spoznaš jih po tem, da so v kratkih hlačah in japankah) sem včeraj še srečal, celo sardina-šip je bila parkirana v luki, je pa tega v primerjavi s poletjem zelo malo. Cena lepega in velikega apartmaja v centru Rodosa je le deset evrov na dan.

se vidi, da tukaj močno piha, saj so drevesa privezana na štirih koncih

zjutraj uspela še iti na obalo po kruh, pa še takrat se mi je edina marela zlomila zaradi vetrovnih sunkov-ostali del dneva za compom, službene zadeve (vsaka stvar je za nekaj dobra :)))

18. november 2018, nedelja

Rodos, Rodos, Grčija

Vreme sploh ni tako slabo, kot je bilo napovedano. Dežja ni, sonce se sili skozi oblake in ogrelo se je. Le južni veter spominja na napoved. Nedelja je in to je prilika za celodnevni sprehod po starem mestnem jedru Rodosa, Unescovi svetovni dediščini. Spet je v luki sardina-šip in na obali je nekaj poševnookih turistov. Res le nekaj, in še to le na obali. To je vse. Od neskončne množice trgovinic z robo za naivne turiste in še bolj neskončne množice gostilnic, sta odprta samo dva leder-šopa. Samo dva v celem starem delu mesta! In samo dva turista sta tam, Vesna in jaz. Očitno so zaslužki pri usnju tako enormni, da se jim splača čakati na naju. Prav zanima me, kje je na plan pricurljala informacija, da sva midva danes tukaj? No, morda imajo odprto pa tudi, če ni niti enega turista. Lahko se zgodi čudež in kljub temu kaj prodajo, kdo ve?

Na Rodosu sva bila že velikokrat. Prvič v poznih osemdesetih letih zadnjega stoletja prejšnjega tisočletja in prav dosti se v vsem tem času ni spremenil. Morda je bil danes še najbolj zanimiv, ker je bil prazen. Redka prilika za turiste, da vidijo kaj takega. Ampak, to velja le za del mesta za obzidjem. Izven starega mestnega jedra je bilo živo. Nedelja je in domačini se zbirajo po lokalih. Vse je polno. Mizo za kosilo je bilo kar težko dobiti. Premami naju flekseterijanska restavracija z ogromnimi porcijami. Naročiva "small spare ribs" (s podnapisom "for 2+") in porcija je tako ogromna, da je midva oba skupaj nisva uspela pojesti. Samo mesa (brez kosti) je bilo za krepak kilogram. Imajo pa tudi "large spare ribs"! Aja, hrano sem uvrstil med flekseterijansko zato, ker so poleg mesa servirali tudi pol limone (za pokapljat meso)...

Še nekaj se je zgodilo danes. Furs je popravil napako in moje včerajšnje celodnevno rintanje in iskanje obvoznice okoli njihovih nedelujočih certifikatov je bilo zaman. Danes spet delajo tako, kot morajo in zrasla so mi oslovski ušesa. Očitno se bom moral pri delu z Fursom držati lepega (grškega) pregovora: "Ne stori danes, kar lahko odložiš na jutri". Obožujem eDavke!

tako nagužvanega boatyarda pa še ne, ni šans da vmes med barkami hodiš... noro, le po kakšnem sistemu hodijo v morje pomladi?

na peščeni plaži le nekaj ribičev

obzidje že kar krepko najeda zob časa... če bi danes znali tako graditi kot so nekoč

barkača, ki je v bistvu prodajalna spominkov, made in china verjetno vse skupaj na hitri pogled

pogled na vhod v lukso

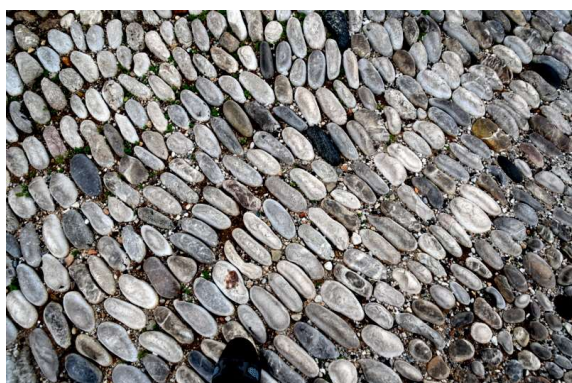
tržnica je danes zaprta

pod mesom (kosti bolj malo) je bil še krompir; no, s ketchupom so se verjetno hoteli približati američanom

nič kaj dosti sprehajalcev ni bilo znotraj obzidja

po teh kamnih je bilo kar težko malo hoditi ... še dobro, da ne nosim petk

prodajalna pasov, sandalov iz usnja ipd; bolj zanimiva mi je bila korenina nad vhodom kako so jo uspeli oblikovati

vrtnice še cvetijo, poleg oleandrov in hibiscusa !

nekje so božički že potegnili... mimogrede, danes smo šele 18.novembra!

19. november 2018, ponedelj

Rodos, Rodos, Grčija

Precejšno to-do listo sem imel za danes, pa se je krajšala po (skoraj) vsakem telefonskem razgovoru. Očitno bo res treba upoštevati pregovor, ki se je že včeraj izkazal kot edini smiseln. Nekaj stvari je bilo pa vseeno potrebno narediti in te so bile postorjene v miru.

Mori me edino to, da v relativno lepem (delno sončnem, suhem in toplem) vremenu vedriva v drugi najslabši luki na svetu (ne, Galle si za enkrat še ne pusti prevzeti tega neslavnega primata), ko imava pa dobre pogoje za jadranje proti severu. Štriki so se mi zaradi štige v soboto strgali, še fenderji naj popokajo, pa se bo Rodos marina izenačila z lukco Galle na Sri Lanki. Privezne vrvi sem tako moral kupiti nove, kar tukaj sploh ni težko. Čendlerij je več in so dobro založene, izbira je bogata, cene pa zelo konkurenčne.

Do včeraj sva še razmišljala, če bi barko pustila v bližnjem boatyardu, pa sva videla eno jadnico z razcefranim jadrnom in drugo s polomljenim jamborjem. Pa, saj sploh ni bilo tako veliko vetra! Odločila sva se. Barka bo ostala preko zime v Pitaghorianu. Sedaj, ko to veva, sva lahko postala tudi srečna lastnika letalskih kart. Za 20 evrov so se podražile v zadnjem mesecu, odkar sem nazadnje gledal cene. To je cena svobode potovati, ko in kjer nama paše. Pripravljena sva to plačati.

Šele popoldan sem dobil tracking number za pošiljko, ki naj bi prišla na Rodos jutri. Kdaj jutri? Ni podatka. Kam na Rodos? Ni podatka. Ah ja, Grki...

Še najbolj produktiven del dneva je bila priprava papirologije za subvencijo EU za razvoj podeželja. Če sem jo pripravil prav, pa ne vem. O tem bodo odločali uradniki. Vesna se več ali manj cel dan pretepa s službenimi zadevami, čeprav stalno trdi, da nima veliko dela.

ker danes nisem stopila na kopno, še nekaj včerajšnjih fotk iz mesta Rodos

ni fake okno, ampak okno skozi katerega ne vidiš nič (ogledalo)

včasih vrata pobarvajo s kričečimi barvami

ura je bila točna

v starem delu mesta več različnih cerkva

trgovina s šali, edina odprta na tem koncu obzidja

teh novodobnih krogel je bilo kar nekaj znotraj obzidja

cvetoča palma

20. november 2018, torek

Rodos, Rodos, Grčija

Še en dan v marini Galle. Paketa, seveda, še ni. Saj drugače niti ne more biti. Ko vkorakam v pisarno ACS Courier in jih pobaram po paketu, mi strumno odgovorijo, da je še vedno v Atenah. Ampak, na moji tracking listi piše, da so ga včeraj poslali naprej in da je za danes scheduled delivery. Pa me punca za šalterjem hitro prizemlji. Ah, to je fake, pove. To je kar default sporočilo. Za vse pakete tako piše. In doda, da njen računalnik pravi, da je paket še vedno tam, kot je bil včeraj. Morda prispe na Rodos jutri. Prej sigurno ne, pribije. Avrio. Ah ja, definicijo besede avrio še predobro poznam. Če bo jutri, bom presenečen. Grčija...

Razen tega dogodka se danes ni zgodilo nič pretresljivega. Oba delava, mailava in telefonariva. Dan je delno sončen, topel in s primernim vetrom za pot proti severu. A ne bova izplula. Za nalašč! Priplula je celo ena jadrnica z ameriško zastavo (očitno turška, tam je večina bark registriranih v Delaware).

Iz recepcije so naju prosili, če lahko plačava marino za nekaj dni. To ni prvič. Prejšnjič so prosili celo za keš (najbrž so

rabili za plače). Danes je bila kartica tudi okej. Z izkupičkom bodo očitno plačali internet. Nekaj dni jim ni delal, pa je receptorka ob Vesninem plačevanju zagotovila, da sedaj bo pa spet delal. Očitno je marina blizu nesolventnosti. Pri tako majhni zasedenosti to niti ni čudno. In niti ni čudno, da ni zasedena. Že to, da je vsaka barka na štirih mooringih in na obalo privezana s šestimi ali več štriki, pove vse o razmerah. Na Sri Lanki v luki Galle tudi ni bilo nikogar.

In v Galleju sva tudi servisirala sidrni vinč...

Mala je več kot en meter stran od pomola; tako je treba vsakič barko potegniti do pomola in potem skočiti ven/noter in upati, da ne padeš vmes

vsa plovila privezana s 4 mooringi

21. november 2018, sreda

Rodos, Rodos, Grčija

Čeprav mi je ACS punca včeraj zagotovila, da bo paket prispel danes z ladjo ob enajstih, to ni držalo. Prispel je z ladjo ob osmih. Pa stopim ponj, ga prinesem domov, razpakiram in - vidi čudo. Pravi je. In tukaj se današnje težave s sidrnim vinčem šele začnejo.

Namesto v desetih minutah, imam vinč sestavljen v slabi uri. Igre brez meja. Barka v marini poskakuje levo desno gori doli in jaz ležim na hrbtu v kljunu in šraufam preko deset kilogramov težko zadevo nad svojo glavo. V poltemi. Zato potrebujem baterijo. In ta se z vsakim sunkom barke postavi na glavo. Tudi prilepiti je ne morem, je tropska vlaga (blizu 80%!) in selotejp ne prime. Ne premika se samo baterija, tudi vijaki in sorniki mi strumno padajo na nos, ko z eno roko držim vinč nad glavo in z drugo poskušam vstaviti sornik, podložko in priviti matico. Ko imam vse tri sestavne dele že skoraj sestavljene, se nekaj premakne. In ko ponovim vajo, se premakne nekaj drugega. To vajo ponavljam velikokrat. Dobro sem vadil, ni kaj. Roke že fino bolijo, ko končno stoji vse skupaj tako kot mora in lahko začnem z vijačenjem. Igre brez meja definitivno niso bile tako zahtevne.

Ob dvanajstih sem fertig. Ob dvanajstih morava zapustiti marino, sicer plačava še za en dan. Ob dvanajstih pokliče Vesna marinski office po telefonu in izdahne "Mala is leaving Rodos marina, finally". Ob dvanajstih se odveževa in izplujeva kljub svarilu tete receptorke, da je terrible weather (čisto običajnih 5 bf je zunaj) in da naj reconsiderirava in ostaneva še kak dan. Ta ista teta je včeraj zabrusila Vesni, da jim je čisto vseeno, kaj si ljudje mislijo o tej marini, ker ona že ve, da je to najboljša marina na svetu - pa čak i šire. Verjetno ne pozna nič drugega, kot to marino in Galle.

V Mandrakiju se kljub terrible weatherju brez težav priveževa, vetra v luki skoraj ni čutiti, tudi nobenega poskakovanja ni in cena je manj kot polovična glede na marino. Je pa za ne-hrvaške razmere s 13 evri na dan kar zasoljena. Rodos pač. Podoben sloves ima kot Benetke ali Dubrovnik in cene to odražajo.

Služba do treh in potem na pивce za živce. Nobel se oblečem, kavbojke natakнем. Smo le v mestu. Pa mi je žal že za prvim ovinkom. V kratkih hlačah bi morda res izstopal (fine domače dame so v pelc mantlih), ne bi mi bilo pa vroče. Obupno vroče. Temperatura ponoči je bila 21 stopinj, čez dan je še nekaj stopinj več. V marini je vsaj vleklo in hladilo. Tukaj tega ni. Vsedevala se v senco in končno si lahko privoščim pивce za živce. Poleg piva dobiva meze. In samo zato, da naredim uslugo Vesni, ker bi nekaj pomezila, naročim še eno pivo. In dobiva spet meze. In še eno in še eno in... potem grem k frizerju. Sosednja vrata poleg kafiča. Fant je hiter kot blisk - po krepke pol ure striženja sem spet pošteno žejen. Od frizerja torej zavijeva na večerjo in - pивce. Ah, ko bi bili vsi dnevi taki...

privezani v Mandrakiju

Mandraki by night

tudi vhod v luko Mandraki je razsvetljen

22. november 2018, četrtek

Rodos, Rodos, Grčija

Današnji dan že ni bil tako, kot včerajšnje popoldne. Po jutranji uspešni demontaži vetrnice se začnejo težave. Najprej ugotovim, da sem narobe pripravil račun za EU sredstva in to me vrže iz tira. Vesna, ki se je danes spravila k žehti, mi sicer pomaga, pa ne more več zadržati plačila. Banke! Ko hočeš kaj hitro plačati, to traja in traja. "Saj razumete, medbančni transferi." Ko pa hočeš pol ure po plačilu to preklicati, je že obdelano. In spet je enak odgovor: "Saj razumete, medbančni transferi." Nič ne razumem in nočem razumeti te logike! Potem se preteparam še s papirologijo, ki je tudi ne razumem in noč je že, ko je končno pred mano en lep papir (no, skenogram, ne ravno papir).

V penzijo grem 22.10.2024! Torej je danes dan: T - 2.161. And counting...

Ampak. Veselje je bilo veliko, a kratkotrajno. Po treznem premisleku sem le razumel sporočilo: to je samo okvirno. V teh 2.161 dneh se lahko zakonodaja še močno spremeni. In 2024 lahko postane 2025, 2026, 2027, ... Pa tudi denarček je lahko manjši (čeprav, roko na srce, prav bistveno manjši pa le ne more biti). Ni kaj, še bo potrebno rabotniti.

Spet lep in tople dan je privabil goste kruzerice na sprehod v Mandraki in mislim, da smo bili razstavni eksponat v ozadju veliko selfijev. So pa turisti lepo spakirani v kratke hlače in majice. Razumljivo, toplo je. Le domačinke zebe. Najbrž zato nosijo pelc montle preko strganih hlač in visokih pet...

Sokratov park sredi mesta

zajtrk v kokpitu s pogledom na mline ...

23. november 2018, petek

Rodos, Rodos, Grčija

T - 2160 and counting. Dobra novica je, da se od včeraj do danes penzionistična zakonodaja (še) ni spremenila, slaba pa, da ne vem, kdaj se bo. Hic! Saj bi šel celo na volitve, če bi to kaj pomagalo. Pa najbrž ne bo. Ker je potrebno hitro odreagirat, sem tako stopil v akcijo in se že danes povezal s potencialnimi firmami, ki bi me zaposlile 21.09.2022 in še ta isti dan ugotovile, da sem en velik brezveznik, zrel samo še za tehnološki višek. 22.09.2022 bi tako lahko bil že na zavodu za zaposlovanje. In natanko 25 mesecev kasneje v penziji. Plan je odličen, a kaj, ko je potencialnih pretendentov za tako delovno mesto veliko. Rezervacije so več, kot potrebne.

Čudovit sončen in rahlo vetroven dan me po rednem delu spravi na sprehod do čendlerije, nekaj km tja in še malo več nazaj (ovinek do kafiča je razumljiv, iz mene teče švic, ko hodim po soncu). Ker se sprehajam po mestu in ker danes ni sardina-šipa, se mi je zdelo primerno, da se oblečem tako, kot so oblečeni domačini. Ampak. V dolgih hlačah spet izstopam, domačini so danes v kratkih. Domačini že, ne pa tudi domačinke. Punce še kar naprej hodijo naokoli zadekane, kot bi bili sredi (slovenske) zime - namesto, da bi paradirale v minicah. Ah ja, narobe svet...

Varovalko in fender za dingija potrebujem. Danes je Black Friday. Ampak. Tega praznika v čendleriji ne priznavajo. Tudi to, da je 23. november svetovni dan Rudolfa Maistra, ne pomaga. Plačati moram polno ceno. Ali pa izkoristiti 100% popust. Samo med tema dvema opcijama lahko izbiram. V drugem primeru moram pustiti robo na policah. Kavelj 22?

Zvečer zavijeva z Vesno skupaj v novi del mesta, ki je en velik konglomerat trgovinic in lokalčkov. Black Friday je vseprisoten, gneča je nepopisna, popusti vrtoglavi. Ampak. Midva zavijeva v oštarijo, kjer imava spet samo dve opciji za popust, 0% ali 100%. Ker na mizo dobiva (presenetljivo dobro) pico in mikro bira (slednje večkrat), se ve, za katero opcijo sva se odločila. Black Friday, pa tak!

po tej poti se sprehodi vsak dan vsaj 100 ljudi, mlado in staro, kužki in jasno brez mačk ne gre

takole smo natlačeni v Mandrakiju

trdnjava, polna luna, dve mački in en parček romantika na višku

24. november 2018, sobota

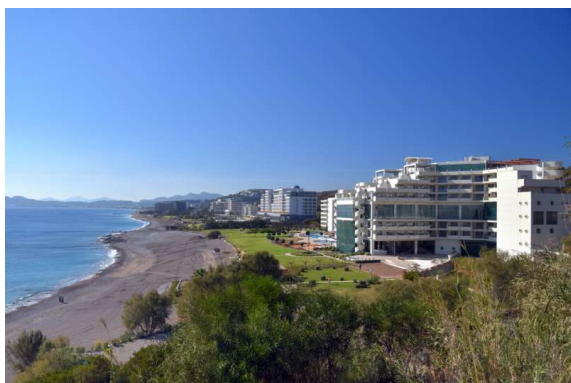
Rodos, Rodos, Grčija

Spet lep in sončen dan. Odločiva se za izlet. Jaz nekaj naredim službeno, Vesna medtem skoči po rentiča in že sva na poti. Avto je res poceni, ne pa tudi bencin. Če k ceni dodava še posredne stroške, je zadeva že kar draga. Namreč, ker imava avto, odpeljeva perilo v prealnico, šopava kot velika v Lidlu in dvakrat se ustaviva v oštarijah. Cena avtomobila je tako le še ena osmina vseh stroškov.

Rodos sva obvozila že večkrat, prvič še z našim jugecom daljnega leta 1989, nazadnje pa z rentičem pred desetimi leti. Od zadnjega obiska se ni kaj bistveno spremenil. Res pa je tudi, da sva bila do sedaj vedno med sezono in redko naseljeni predeli so bili danes drugačni. Povsem so bili opusteli. Ko sva se ustavila na kosilo (v za čuda odprti birtiji) ob cesti nekje na jugu otoka, se je po cesti v tisti uri, ko sva sedela in jedla, mimo peljalo vsega skupaj pet vozil (trije osebni avtomobili ter po en motor in kamionet). Itak sva bila edina gosta, to se ve. In, ja, imeli so atherino.

Mislím, da sva bila prvič na plaži Anthonyja Quinna (vsaj spomnim se ne, da bi bila že kdaj). Lepa plaža, Dalmacija ne premore česa podobnega. Vsaj tako je sedaj, izven sezone, poleti je tu verjetno nepopisna norišnica in vtis bi bil drugačen. Odkod ime? Anthony Rodolfo Quinn Oaxaca je Mehičan, ki je igral v kulturnem filmu Grk Zorba in ga je doletela čast, da se po njem imenuje plaža. In po tem filmu se imenuje ogromno oštarij v Grčiji (v še več pa se je prerinila filmska muzika). Must see, torej. Hmmm...

Vsekakor pa nisva bila prvič v narodnem parku Prasonissi (zadnjič sva bila pred desetimi dnevi tam sidrana). Zanimalo me je, kaj sva zamudila, ker takrat nisva zdingirala na kopno? Nič nisva zamudila. Vse je zaprto. Mesto duhov. In mesta duhov so tudi ostala hotelska naselja. Celo letališče, ki poleti spominja na Heathrow, je sedaj kot zapuščeno. Nobenih letal, nobenih poletov. Dan potem.

celo mesto sami hoteli, mesto duhov -Faliraki novembra pač ni obiskan

to, da kamenčke zlagajo en na drugega v hribih, to poznam; da pa to isto zadevo počnejo tudi v morju, to pa še nisem videla

zaliv malo pred AQ plažo-celo nekaj ljudi ležečih na brisači je bilo videti

zaliv Antony Quinna-veliko tabel, da ne moreš zgrešiti

zaliv A.Q. v katerem je eden snorklal s puško

zapuščena plaža kot neke na divjem zahodu

Tsompika, prelepa mivkasta plaža, nasajena z bananovci, sonce toplo pripekalo in če bi imela kopalke bi zaplavala ...

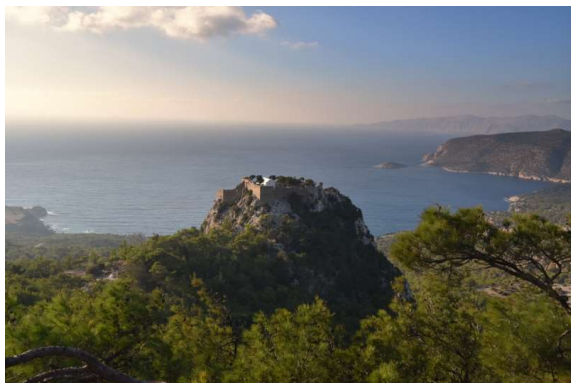
pogled na Prasonisi, ki je nacionalni park in je poslastica za surfarje

rebrca, peščena ... veter je tisti, ki jih dela (je kar pihalo na tistem koncu) in polno mivke je bilo v zraku

pokrajina na Rodosu je napram dodekaneškim otokom zelo zelena, ogromno borovcev in grmičevja

grad Monolitho razpada, zato so hitro zgradili znotraj obzidja cerkvice

cerkev kot nešteto podobnih, ta se razlikuje v tem, da nima pravih ur, ampak so kar naslikani kazalci in številke

25. november 2018, nedelja

Rodos, Rodos, Grčija

Danes bi lahko izplula v ne premočan veter. Pa nisva. Avrio. Zato sva pa lepo v miru delala, šla naokoli vsak po svojih opravkih in dan se je prevesil v noč, kot bi trenil. Za stopinjo ali dve se je ohladilo. In pooblačilo. Sedeti zunaj v kratkih hlačah in japankah ni več prijetno.

Razen, da sem preko javnega wifija zastoj prenesel ogromne količine podatkov iz spleta, se mi danes ni zgodilo nič pretresljivega. Vesni tudi ne. Malo je poklepetala s sosedi, vrnila rentiča in ... delala. Ko sem sedel na klopci z računalnikom na kolenih in downloadal, sem se počutil nekako tako, kot pred leti sredi Pacifika, ko je bil tak dostop do neta edina opcija. Sedaj ni edina, je pa najcenejša.

Če bo vse po načrtih, se bova jutri odvezala in izplula. Kam? Nekam. Nekam proti severu, proti Samosu, kjer namerava pustiti Malo preko zime.

...pa še ena ali pa dve fotki od včeraj... za tem kupčkom grmovja in mivke pa

peščena dolga plaža z razburkanim morjem; na tej strani Rodosa vedno zelo močno vleče....

26. november 2018, ponedelj

Rodos - Simi, Grčija

Oblačno jutro ne vabi na plovbo. Pa se bo vseeno potrebno premakniti. Danes se je veter obrnil in z južnimi vetrovi je najlažje pluti proti severu. Lagano engleski. Spet je topleje in kratke hlače so povsem ustrezna jadralska oprema. Ampak, midva morava prej plačati marino. Marinerota nisva videla že nekaj dni. Prava iluzija je, da bi se v pisarni pojavil v ponedeljek dopoldan. Kdo pa dela ob ponedeljkih? Na vse zgodaj zjutraj, od enajstih? Grki že ne. Morda pride v sredo. Pa ga Vesna pokliče po telefonu. Ne ljubi se mu v službo niti v vlogi inkasanta. Takoj pa z vsemi štirimi zgrabi za predlog, da denar pustimo kar pri sosedu. Še bolje, se mi zdi - mu ne bo treba jecljati, zakaj ni napisal računa.

Ob enajstih torej izplujeva na najbližji otok, na Simi. Vetra je bolj malo a dobro uro pred nočjo le prispeva. Po napovedi naju je tik pred lukco ujela nevihtica in tudi ko sva bila že privezana, se je nad Simijem sprehodila še ena. Zato delava. V podpalubju je prijetno suho. Gostilne, ki so bile še pred nekaj tedni odprte, sedaj samevajo. Ne ljubi se nama v lajf - pa tudi časa nimava.

Včeraj je bila vroča tema taksa, ki so jo Grki uvedli za kruzanje (slab evro na dan). Plovno dovoljenje se je zatorej

podražilo za 4.000 % (do sedaj je bilo vse, kar je bilo potrebno plačati, 50 evrov takse za pet let, kar je manj kot 3 cente na dan). Ampak. Danes to ni več vroča tema. Tako, kot je bila taksa uvedena, je bila tudi ukinjena. Saj smo vendar v Grčiji! Včeraj so v uradnem listu objavili, da je začetek izvajanja prestavljen na drugi april naslednjega leta. Razlog? Software za plačevanje še ne dela. Smo si pa kruzerji enotni v razmišljanju: vprašanje, če bo takrat že delal in ne bo vse skupaj še enkrat prestavljeno. Konec koncev se ta zadeva vleče že štiri ali pet let. Grčija...

In ko smo že pri plačevanju, še nekaj o zapravljanju. Amerikanskoja nebuloza z Black Fridayem se danes nadaljuje s Cyber Mondayem. Razširjenim na cel teden. S pripisom, da imamo kupci neskončno srečo, ker so prodajalci tako širokosrčni, da sploh ne komplicirajo s točnim datumom - da le kupimo nekaj, česar ne potrebujemo. Tudi tukaj bom jaz izkoristil možnost 100% popusta...

še zadnji pogled z barke v mandrakiju

pakiranje barke na plovbo

na naši strani so barke bistveno bolj natlačene kot na nasprotni

27. november 2018, torek

Simi - Kos, Grčija

Ob zori vstanem precej utrujen, noč je bila delovna. Ampak, čimprej na pot. Veter imava napovedan odličen, spodobi se, da ga izkoristiva. In tudi ga! Ena lepših plovb v dokaj toplem, oblačnem in prevetrenem dnevu. 6 Bf polkrmnih in krmnih vetrov naju hitro vodi proti cilju. Na Kosu sva dve uri pred planom. Včeraj in danes sva tako prejadrala pol poti proti severu. Še 50 milj nama ostane. V desetih dneh to ne bi smel biti prevelik problem.

Priveževa se v dobri marini (no, normalni, ona na Rodosu ni bila normalna!). Jaz v podpalubje veselo na delo, Vesna izkoristi, da sva priplula prej in takoj skoči naokoli, da ujame še nekaj ur svetlobe. Ko pade noč, se ji pridružim še vedno s telefonom v roki. In tako je skoraj do devetih zvečer, ko se situacija malo umiri. Neverjetno toplo je, piha pravi fen. Oblečen za v mesto (v dolgih hlačah) mi je pošteno vroče in prepoten sem za ožet.

Kos je tak, kot mi je ostal v spominu. No, skoraj tak. Kulise so enake, le statisti so drugačni. Statistov pravzaprav sploh ni. Razen naju in morda še deset drugih turistov, so sami domačini. In povsod vlada mir in spokoj. Ja, res je, obmorska mesta so lepa samo pozimi, ko jih ne obletavajo razuzdane horde turistov. Danes na žalost poleti tega skoraj ni več. Morda bo drugo leto taka Odesa. Samo, kako priti tja?

južni veter naju je lepo gnal proti Kosu

...s skrajšanimi jadri; grška zastava je že kar scefrana, ampak bo že zdržala do zimovanja

kar malo šok, ko stopim v recepcijo: že vse novoletno okrašeno, tudi po mestu, celo prodajalke nosijo že jelenčkove rogove na glavi no comment

novodobni spomenik pred marino

ob morju sprehajalna pot za pešce, pot za kolesarje in žive duše nikjer ...

city hall, med drugim tudi policijska postaja

obzidje ni tako dobro ohranjeno kot na Rodosu

lepo, da otroci še kaj drugega počnejo kot hodijo naokoli s telefonom v roki

v starem delu mesta je malo starih hiš, je pa urejeno in sedaj ulice duhov, vse zaprto!

mešana kultura in tudi mešane cerkve ...

osrednji trg mesta je bil tudi zvečer dokaj prazen; hm, mogoče sva bila prezgodnja?

ogromna trgovina, kot tržnica kjer prodajajo začimbe, čaje, olja, vina...skratka produkte Grčije; cene so bile tukaj višje kot na kakšnih drugih otokih; samo kaj, ko so tovrstne trgovine večinoma že vse zaprte (mesec nazaj še odprte)

28. november 2018, sredo

Kos - Leros, Grčija

Zbudi me dež. Celo dopoldne dežuje v presledkih in šele ob enajstih se izza oblakov pokaže sonce. Odločiva se, da izplujeva, napovedan imava dober veter. Še malo motovljenja, odjave v marini in šele malo pred poldne res izplujeva.

Veter je najprej precej šibak, potem nekaj časa idealen in na koncu neuporaben. Tole na koncu je bilo precej duhamorno. Zelo močna nevihta se je skuhala in veter se je obrnil v nos (logično, saj zato, ker se je obrnil v nos, je bila nevihta). Ker bi rad bil še podnevi na cilju, pospravim jadra, prižgem motor in se začnem počasi prebijati skozi naliv proti vetru, ki nekaj časa vleče okoli 35 vozlov in napredujemo po polžje. Za otokom sva in ni vala. Vse skupaj bi bilo enostavno in rutinsko (nekako tako, kot pri burji), če ne bi bil naliv tako močan, da je bila vidljivost skoraj nič. Recimo, da se je videlo 20 m naokoli. Ker je bilo v okolici nekaj ribičev, sem za teh deset minut dal učke fino na peclje! Še obupno zmešano morje je sledilo nevihti, ko sva zaplula izza Kalimnosa in šele v zalivu Lakki sva zadnjo miljo končno spet plula tako, kot se spodobi.

Edina lokacija z elektriko v okolici (ostalo je vse že zaprto preko zime), ena dražjih in slabših marin, marina Leros, nama za uvod postreže z marinerotom, ki ne ve, kako bi naju privezal. Za povrh pri kolovratenju s štrikom strga na ograjici obešeno vrečo z rešilnim obročem, kar mirno komentira, da imajo v marini sailmakerja. Hmmm... In ko želiva drugi nagnusen štrik, ki ga je potrebno iz vode vleči z rokami (mooring line), pove, da ga tukaj pač ni. Ah, ja... Ne bom se prestavljal, noč je že in ponoči ne pričakujem hujšega vetra. Me pa ima, da bi v recepciji zahteval, da pokažejo njihovo zavarovalno polico, da vidim kritje ob strganem mooringu.

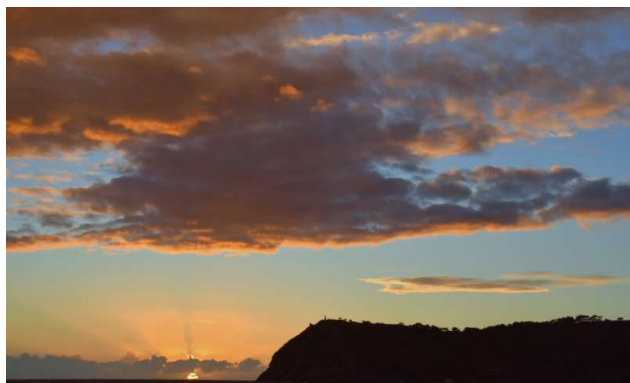
Marina je sredi ničesar. Do mesta (ki je itak kr'neki) je vsaj pol ure hoje in odločiva se, da tokrat povečerjava doma.

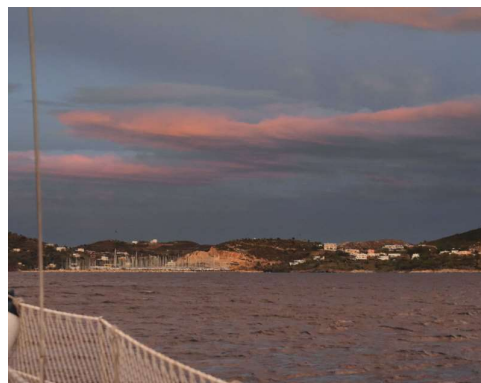
marina Kos v deževnem dopoldnevu

*marina Kos plastična kot vse ostale marine po svetu
...večina*

...in po dežju, rolanju, nabijanju, zmešanem morju končno prideva ob sončnem zahodu v zaliv Lakki ...kičasto! ne moreš verjeti, da je le nekaj metrov stran pa rolling....

ne morem popraviti barv, ker tak je bil pogled na marino Leros, ko sva bila tik pred njo ...

29. november 2018, četrtek

Leros - Patmos, Grčija

Takoj, ko nama popravijo strgano vrečo, izplujeva. Veter se bo popoldan obrnil v severnik in rad bi prišel pred tem obratom, ki ga vreme narjari dopolnijo še z "storm warning in effect for Samos sea after 13 UTC". Ni kaj, Mediteran pozimi pač ni Mediteran poleti.

Pol poti naju spremlja dež, ki pa na srečo ni tako močan, kot včeraj. Veter je proti koncu 6 Bf, tudi val se je naredil, a z močno skrajšanimi jadrmi lepo napredujeva in na cilju sva uro pred planom. Po nogah sem moker do kože, petnajst let stare hlače bom moral očitno zamenjat, letošnja jakna pa je včerajšnji in današnji dan odlično oddelala.

Na Patmosu sva edina barka (in, zdi se, da tudi edina že kar nekaj časa). Pravi mali podvig je bil najti mojstra za elektriko. Zanimacija za Vesno medtem, ko jaz oddelam današnje maile in telefone, ki jih med plovbo pač ni bilo možno. Sledi topla juhica, ki se prileže, kot že dolgo ne.

Noč je že, ko greva na sprehod in večerjico.

marina Leros nabita z jadrnicami na suhem

bistveno več jih je na suhem kot v vodi; tukaj je tudi največji zaslužek, saj nimajo nobenih stroškov s plovili

kapitana zalivalo, prepihalo, skupaj z Malo sta bila na koncu plovbe krepko slana

30. november 2018, petek

Patmos, Grčija

Spremljam vreme, jutri bi se dalo pripluti na Arki ali celo na Agathonisi. Preveriva ponudbo v tamkajšnji birtiji. Odprta je, a izbira jedi je prilagojena zimi: skoraj je ni. Nikogar ni več tam. Za 40 prebivalcev otoka (pozimi verjetno še manj) se ne izplača imeti prevelikih zalog hrane. Razumljivo. Na Agathonisiju je še manj. V nedeljo bo brezvetrje in takrat bi se dalo pripluti na sever. In v ponedeljek se to vremensko okno spet zapre in se ne odpre več do konca tedna.

Ohladilo se je in midva se grejeva z najdražjo elektriko na Dodekanezih. No, vsaj (nazovi) marina je tukaj zastonj. Na Arkiju ni elektrike, niti je ni na Agathonisiju. Ne vem, ali bi plula tja in noč prebila v trenirki, namesto v kratkih hlačah? Jutri se odločiva.

In ker je več ali manj oblačno ter precej vetrovno, naju ne vleče na plano. Zunaj je 17 stopinj in veter pri občutku toplote odšteje še kakšno stopinjo ali dve. Ponoči pade temperatura na 11 stopinj. In noč je v tem času kmalu! Vsekakor pa že v času večerje. Po napovedih je danes najhladnejši letošnji dan najinega bivanja na Mali.

Dodatni stimulans bivanju v podpalubju so tudi nenehni telefonski klici in maili. Hja... dan, ki si ga ne bom zapomnil po superlativih.

pa še nekaj starih fotk iz Patmosa, 25.oktober 18

samostan na vrhu hriba

tolkala na vratih hiš v Hori

čeprav je les že razpadajoč, ga kar pobarvajo z močno barvo in problem rešen